

Gerda van Wageningen

Als jij op
me wacht

HOOFDSTUK 1

Ze grinnikte opgewekt terwijl ze naar haar spijkerbroek keek, die inmiddels onder de vervlekken zat. Sija zette de radio wat harder en neuriede ongegeneerd vals een bekend deuntje mee, terwijl ze de kwast schoonmaakte met terpentine. Ze grinnikte. Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze het verfkarwei er niet al te slecht had afgebracht.

Ziezo, de kwast was schoon, nu moest de boel drogen en dan kon ze morgen beginnen met het leggen van laminaat. Pa zou haar helpen, die had twee rechterhanden en zijn dochter had daar meer van meegekregen dan ze tot voor kort geweten had. Sija schonk een beker koffie in en ging op de poef zitten, het enige meubel waarop gezeten kon worden in het verder nog zo lege en kale huis. Buiten in de tuin stond de sierkers in volle bloei, de takken doorgebogen vanwege een zware vracht prachtige roze bloesem. Het was voorjaar, buiten in de natuur en binnen in haar hart. Aan een zware periode was een einde gekomen en het leven had na een onverwachte wending een hoopvolle loop genomen.

Ze blies in het hete, zwarte vocht. Nog te warm. Ze zette de beker neer en liep door de openslaande deuren de tuin in om diep de sterke voorjaarsgeuren in zich op te snuiven. Peinzend liep ze over het grindpad naar achteren, waar een sering eveneens in volle bloei stond. De zon scheen ongekend warm voor de laatste dagen van april. Ze keek omhoog, naar een paar kwetterende mussen op de rand van de dakgoot. In haar hart was het lichter dan het in de afgelopen drie jaar geweest was.

Sija van der Waal moest toegeven dat ze heel wat meegemaakt had in die tijd. Ze had samengewoond met Henk, een rustige, aardige man, zo had ze hem leren kennen en zo kende iedereen hem. Een halfjaar nadat ze elkaar hadden leren kennen, besloten ze samen te gaan wonen. Zo vanuit haar ouderlijk huis was ze bij hem in zijn huurwoning getrokken. Henk was acht jaar ouder dan de op dat

moment vierentwintig jaar oud zijnde Sija. Hij verdiende een goed loon als verwarmingsmonteur, die bovendien vele overuren maakte en een riante kilometervergoeding ontving voor de auto waarmee hij naar de bouwprojecten reed waar hij werkte. Het ene project na het andere, zonder werk zat hij nooit, want Henk was een man die gouden handen had als het op zijn vak aankwam. Haar ouders liepen weg met hem en Sija in het begin eveneens. Haar ogen kregen nu een verdrietige uitdrukking. Twee maanden lang had ze in de zevende hemel geleefd toen ze bij hem was ingetrokken, in de stellige overtuiging dat ze de man gevonden had, eindelijk, met wie ze de rest van haar leven door wilde brengen. Toen had hij zijn eerste 'bui' gekregen. Zo was ze het gaan noemen door de tijd heen. Zijn buien. Dan zei of deed ze iets wat hem niet zinde en zweeg hij haar dagenlang dood. Dan nam hij haar bankpas in, dan gedroeg hij zich in bed als een egoïst die slechts nam wat hij meende dat hem toekwam, omdat ze toch van hem was. Die eerste keer had de bui een week geduurd en had ze gewoonweg niet geweten wat haar overkwam. Maar de buien waren teruggekomen, korter op elkaar en ze duurden ook langer. Zijn seksuele behoeften werden zo groot, dat ze niet langer naar zijn liefde uitkeek, maar het ging ervaren als een last. Hij hield steeds minder rekening met knuffelen en strelen, dingen die voor vrouwen nu eenmaal onmisbaar zijn om te kunnen genieten van de intiemste momenten tussen man en vrouw. Ze woonden nog geen jaar samen, toen Sija al was veranderd van een vrolijke, jonge meid in een schichtig en angstig wezentje, altijd bezig om het haar veeleisende vriend naar de zin te maken, altijd gecontroleerd in haar uitgaven. Niets mocht ze nog kopen zonder zijn toestemming en het feit dat ze haar eigen bankrekening en inkomsten had, werd volkomen genegeerd. Hij beschikte over haar geld alsof het het zijne was. Hij beschikte ook over haar lichaam naarmate hij daar zin in had, op de tijden die hem schikten en op de manieren die hij plezierig vond. Als zij niet op de door hem gewenste

manier reageerde op zijn liefdesspel, maakte hij haar harde verwijten.

Alles lag aan haar. Ze was een koude kikker, ze gaf te veel geld uit en besepte niet hoe moeilijk het was om rond te komen van een bescheiden salaris. Er moest een nieuwe auto komen, want die had hij nodig voor zijn werk. Ja, hijzelf reed zo nu en dan paard, want bij al dat werken had hij een beetje ontspanning hard nodig. Daar had hij recht op. Alle nieuwe kleren die zij nodig meende te hebben, vond hij maar overbodige geldsmijterij. En dat, terwijl ze in die tijd nauwelijks meer iets aanschafte, bang als ze was geworden voor een nieuwe bui. De relatie was haar ernstig gaan benauwen. Ook letterlijk. Steeds verder was ze weggezonden in een put van neerslachtigheid, van geen hoop meer hebben, van altijd bang zijn om iets verkeerd te doen. Henk vond altijd wel iets wat ze verkeerd deed.

Na een zoveelste bui afgelopen najaar, nam ze op een late novemberdag impulsief de bus naar Schouwen-Duiveland om daar urenlang aan het strand te lopen. Toen besepte ze ineens duidelijk dat ze weg kon gaan bij deze man, weg moest gaan zelfs. Hij wilde over haar heersen als een man met de moraal van eeuwen geleden. Er was niets meer van haarzelf overgebleven, integendeel, hij hield haar elke dag opnieuw voor dat ze toch maar mooi gratis in zijn huis woonde, dat ze zaten op zijn bankstel, dat haar bescheiden inkomen als bejaardenhulp in een verzorgingshuis veel te weinig was om een structurele bijdrage te leveren aan hun gezamenlijke huishouding. Hij negeerde haar voorzichtig geuite bezwaren, dat ze nog maar nauwelijks iets voor zichzelf durfde te kopen, terwijl hij toch niet onaanzienlijke bedragen uitgaf aan zijn eigen hobby: paardrijden. Elke vrijdagavond was hij in de manege te vinden, waar hij prijzige lessen volgde en in het weekeinde waren er vaak dure uitstapjes naar maneges in het bos of aan het strand, waar dan lange buitenritten werden gemaakt. Al die tijd zat zij alleen. Een enkele keer ging ze mee naar de manege, om

vanuit de kantine de verrichtingen van de ruiters te volgen. Ze had weleens voorgesteld om zelf ook lessen te gaan nemen, om samen met hem te kunnen gaan rijden, maar hij had schamper gevraagd hoe ze dat dacht te gaan betalen. Ze had niet eens meer durven reppen over haar eigen inkomsten. De gedachte om bij hem weg te gaan overrompelde haar, maar ze ontdekte ook dat hij haar intussen zo in zijn greep had, dat ze vreselijk bang was om die stap daadwerkelijk te zetten, niet wetende hoe hij daarop zou reageren. Ze was bang geworden voor Henk, terwijl niemand zag wat hij haar aandeed, want voor de hele buitenwereld bleef hij de rustige, aardige man, die altijd klaarstond om te helpen. Steeds vaker was ze naar huis gegaan, naar haar ouders dan, om te proberen erover te praten of ze niet terug kon komen, maar haar ouders zeiden dat ze niet bij de eerste de beste tegenslag op moest geven, omdat Henk toch zo'n lieve, behulpzame man was die het allemaal goed met haar meende. Ze beseftte dat haar ouders dachten dat het aan haar lag, dat ze niet ongelukkig kon zijn met de man, van wie zijzelf de duistere kant nooit hadden gezien en ze waren kennelijk niet gevoelig genoeg om er doorheen te prikken, als hij haar in gezelschap fijntjes, maar voor een goed luisteraar niet mis te verstaan, naar beneden haalde. Dat maakte het extra zwaar om bij hem weg te gaan, maar de beslissing was uiteindelijk onvermijdelijk geweest.

De dag dat ze had beseft hoe haar leven zou verlopen als ze bij hem bleef, daar op Schouwen, zou ze nooit meer vergeten. Henk had net zijn zoveelste bui gehad, maar dacht het net als andere keren op te kunnen lossen in bed, door voor een enkele keer toch rekening te houden met wat zij prettig vond. Ze had gemerkt daar niet meer op te kunnen reageren, haar verlangens waren gedood zoals haar liefde en respect voor hem eveneens waren gedood.

Op haar verjaardag, twee dagen na Sinterklaas, was hij onverwacht overeind gaan zitten, net toen ze zich op haar zij rolde om eindelijk te gaan slapen, na een bittere dag waarop hij zelfs gevit had dat

de taart die ze voor de visite had gekocht, te duur was geweest. Hij had een mooie ring uit zijn nachtkastje gehaald en haar met stralende ogen ten huwelijk gevraagd. Er was niet het geringste spoortje van twijfel in zijn ogen geweest over haar reactie, want hij vond dat hij haar een hele eer bewees door met haar te willen trouwen en, zoals hij het noemde, de rest van haar leven voor haar te willen zorgen. Nee, kinderen, daar begonnen ze voorlopig nog niet aan, dat begreep ze toch wel? Daar hadden ze geen geld voor. Eerst moest er een nieuwe auto komen en als er enige financiële ruimte kwam, wilde hij betere paardrijlessen gaan volgen in een andere manege. Maar een bescheiden bruiloft kon er wel af, voor een groot feest met alle bijbehorende flauwekul voelde hij toch niets.

Wat ze voor alles beseftte, was dat hij aan haar kinderwens voorbijging als onbelangrijk, dat hij er geen enkele keer naar vroeg hoe zij zich haar bruiloft voorstelde. Hij had, zoals gewoonlijk, alles al uitgedacht en bepaald.

Ze was gaan zitten en had, zoekend naar woorden die natuurlijk nooit de juiste konden zijn, gezegd nog niet aan een huwelijk toe te zijn. Zijn woede-uitbarsting daarna, zou ze haar leven lang niet vergeten. Ze was nooit banger voor hem geweest dan toen, gemeene dingen had hij gezegd. Ze was opgelucht geweest toen hij uiteindelijk in slaap was gevallen. De andere morgen liep de wekker vroeg af, want het werk wachtte. Ze had zich slapende gehouden op het kussen dat nat was van een nacht vol strijd en tranen. Toen hij weg was, had ze al haar kleren ingepakt en een paar dingetjes die ze had gekocht tijdens de twee jaar die ze samen waren geweest. Ze had een taxi gebeld en was regelrecht naar de bank gereden, om de verandering van adres te regelen en haar machtiging in te trekken, waarmee hij aan haar rekening kon komen. Daar had hij op gestaan toen ze gingen samenwonen, een kwestie van vertrouwen had hij toen gezegd. Ze had het vaak berouwd hem te hebben vertrouwd, maar nu was het uit.

Daarna was ze naar huis gegaan. Haar moeder was er niet en had, nadat ze terug was gekomen van boodschappen doen, vol onbegrip gereageerd. Dat had voor Sija veel nieuw verdriet betekend, maar ze was vastbesloten, had stilletjes gevraagd of ze dan ten minste een paar weken bij haar ouders mocht logeren tot ze iets voor zichzelf had gevonden. Haar vader was thuisgekomen nadat haar moeder hem had gebeld en voor het eerst had ze geprobeerd uit te leggen waarom ze bij Henk was weggegaan. Het was duidelijk dat ze niet werd geloofd en vanaf dat moment had ze er nooit meer, echt met niemand, over gepraat.

Toen was half februari tante Alie plotseling aan een hartinfarct overleden en wie schetst de verbazing van de familie, toen bleek dat die redelijk vermogend was. Ze had bijna al haar geld nagelaten aan haar enige broer, Sija's vader. Zijn twee zoons, Sija's broers dus, kregen echter ook een niet onaardig bedrag. Haar huis was voor Sija. Dat oude huis in Oud-Beijerland was de jonge vrouw nu aan het opknappen. Zodra het bewoonbaar was, zou ze er gaan wonen. Sija had tranen in haar ogen gekregen, rook de geuren van de sering niet meer en ging weer naar binnen.

Er was al veel opgeknapt. Bij de bank had ze een lening afgesloten, want haar vroegere spaargeld van enkele duizenden guldens was als sneeuw voor de zon verdwenen in de jaren dat ze bij Henk had gewoond. Waaraan, daar had ze werkelijk geen idee van. Van de lening had ze de elektricien betaald, had ze de keuken laten vernieuwen en een paar nieuwe meubelen gekocht. De rest zou ze voorlopig aan moeten vullen met wat niemand van de familie wilde hebben van de bezittingen van tante Alie. Haar twee broers waren allebei jaren ouder dan Sija, die hadden het goed, die waren er zelfs niet verbolgen over dat ze alleen maar een bedrag hadden geërfd dat net genoeg was om een nieuwe auto te kopen. Tante Alie was misschien wel de enige geweest die had beseft dat Sija het moeilijk had bij Henk.

Net toen ze de verfrommel had opgeruimd, werd er gebeld. Tot

haar schrik zag ze een auto voor de deur staan die ze maar al te goed kende. Even overwoog ze net te doen alsof ze er niet was, maar net op dat moment liep de overbekende gestalte ongeduldig voor het raam langs, om door de open poort achterom te lopen en even later door de keukendeur naar binnen te stappen. Voor hij iets zei, zag ze de begerige blik al waarmee hij om zich heen keek in het hoekhuis dat was gebouwd aan het begin van de Tweede Wereldoorlog en dat aan een mooi plantsoen lag. Een waardevolle, goedonderhouden bezitting. Als ze met hem getrouwd was, zou dit nu voor de helft van hem zijn. Het was alsof ze zijn gedachten las als een open boek.

‘Ik kom kijken of ik je helpen kan,’ bood hij aan met zijn charmantste glimlach om de mond. Als ze hem niet zo goed gekend had, was ze er zonder meer ingetrapt, beseftte ze. Dan had ze hem, net als alle andere mensen, een ontzettend aardige kerel gevonden.

‘Dat hoeft niet, Henk. Het huis is bijna klaar.’

‘Wat komt er op de vloer?’

‘Laminaat.’

‘Zal ik je helpen dat te leggen, Sija?’

‘Liever niet. Ik doe het samen met pa, daar leer ik wat van.’

‘Jammer dat je het leven samen met mij niet aandurfde. Ik had en heb nog steeds de beste bedoelingen met je. We zouden het goed gekregen hebben, samen. Heb je koffie, Sija?’

Ze was nog niet zo assertief, dat ze hem meteen de deur uit bonjourde, zoals ze diep vanbinnen het liefst wilde doen. Nu werd ze geplaagd door de onaangename wetenschap, dat hij onlangs gehoord moest hebben van de erfenis die haar ten deel gevallen was en dat dat meer dan haar persoonlijkheid een reden was om te proberen hun relatie te herstellen. Zwijgend schonk ze twee bekers koffie in uit de pot die nog warm was, al was de koffie niet bepaald vers meer. Ze zette voor hem geen verse koffie, dacht ze opstandig.

‘Heb je nooit spijt gekregen, Sija? Ik bedoel maar, je hebt me werkelijk op een lelijke manier laten zitten, terwijl ik alleen maar het beste met je voorhad.’

Ze keek hem onderzoekend aan en kwam tot de conclusie dat hij nog steeds niet begreep waar het om ging en dat hij werkelijk verongelijkt was dat ze hem, in zijn ogen zonder dat daar een reden voor was, verlaten had. Ze haalde diep adem.

‘Heb je ooit naar me geluisterd, Henk? Ik zal het nog een keer voor je uitspellen. Ik kan niet gedijen in een relatie met een man die me behandelt zoals mannen dat honderd jaar geleden deden. De manier waarop je over mij, mijn lichaam en mijn bezittingen beschikte, maakte me doodongelukkig. Naar buiten toe ben je een aardige vent, altijd hulpvaardig, maar voor jou was ik een bezit en zo’n huwelijk wil ik niet, met jou niet en met niemand niet. Ik heb de beslissing genomen zeker de eerste jaren alleen te blijven.’

‘Jij kunt niet alleen zijn. Jij hebt iemand nodig die voor je zorgt.’

‘Het is niet aan jou om te beslissen wat ik nodig heb. Dat doe ik zelf.’

‘Je bent veranderd, Sija. Ik heb altijd goed voor je willen zijn.’

Ze zou het bijna nog gaan geloven, dacht ze ineens verslagen. Dit vroeg veel van haar, besepte ze. Ze haalde diep adem. ‘Op jouw manier, ja, maar niet op de mijne. Nee, Henk, als ik ooit ga trouwen, wil ik een man die lief voor me is, die rekening met me houdt en die net als ik kinderen wil.’

‘We hadden te zijner tijd kinderen kunnen krijgen, alleen niet nu.’

‘Je had het recht niet om over mijn geld te beschikken, over mijn lichaam, over alles eigenlijk, zonder met mijn wensen rekening te houden. Je behandelde me als een voetveeg.’

‘Dat zie je echt verkeerd. Ik deed alleen maar wat goed voor je was, omdat ik zo veel ouder ben en daar een veel betere kijk op heb dan jijzelf.’

‘Je ontnam me de mogelijkheid mezelf te zijn. Je respecteerde me niet. Dat doe je nu ook niet. Je komt hier alleen maar binnen met

een hebbelijke blik in je ogen, omdat ik plotseling een eigen huis heb waar geen hypotheek op rust. Eerder hoorde ik immers niets van je? Waarschijnlijk speelt de gedachte door je achterhoofd dat het nu voor de helft van jou was geweest, als ik je aanzoek had aangenomen.'

'We hadden het eindelijk wat ruimer gekregen, als we geen huur meer hadden hoeven betalen. Dan was alles gemakkelijker geworden.'

'Nee, Henk, dat was het niet. Het is me duidelijker dan ooit tevoren, want wat nu gebeurt, is precies de reden waarom wij geen toekomst hebben: je gaat uit van jezelf, niet van mij. Je gedachten draaien om jou en of iets goed is voor mij, daar denk je niet aan. Dus, als je het niet erg vindt, wil ik graag dat je vertrekt, want ik heb nog veel te doen.'

Hij ging niet. Weer werd ze overvallen door angst, net als in de tijd dat ze een huis gedeeld hadden. Vanaf nu zou ze de deuren op slot moeten houden, besepte ze aangeslagen.

Hij begon eindeloos te debatteren om haar te overtuigen van zijn eigen gelijk, dat ze niet zonder hem kon en dat hij beter wist wat ze nodig had dan zijzelf.

Ze was moe. Het drong nog maar nauwelijks tot haar door. Ze ging niet eens meer tegen hem in, wetende dat het daarvan alleen maar erger zou worden. Ze was bijna opgelucht toen haar moeder door de achterdeur binnenstapte met een mooie plant in haar armen. Haar ogen lichtten verrast op, toen ze Henk zag. Sija las haar gedachten als een open boek. Ma hoopte dat het weer goed zou komen tussen hen. Ze werd er nog neerslachtiger van. Ze zuchtte en zette alsnog een pot verse koffie. Tussen ma en Henk ontspan zich intussen een aangenaam gesprek. Opnieuw zag ma alleen de goede kant van hem, besepte Sija haarscherp. Ze zette gevulde koffiebekers voor hen neer en besloot zich verder niets van hen aan te trekken. Ze ging naar boven om daar rond te kijken.

Boven lag de vloerbedekking en hingen de gordijnen. Eind van de week kon ze in haar huis. Ze wilde dat het vast zover was.

Haar moeder stoorde haar in haar gedachten. ‘Lief, hè, dat Henk je wil helpen. Waarom probeer je het niet goed te maken met hem, meisje? Het is toch zo’n goede man, zo iemand vind je nooit meer.’

Ze kreeg tranen in haar ogen, slikte en voelde zich op een vreemde manier in de steek gelaten.

HOOFDSTUK 2

Eindelijk waren de beide mensen dan toch weggegaan, samen, want Henk bood Sija’s moeder galant een lift aan. Volop pratend en lachend over de nieuwe auto die zo goed reed en zijn hoop dat Sija in zou zien dat hij een goede vent was die ze niet kon laten lopen, nu ze zo hard iemand nodig had die haar hielp en die goed voor haar was, vertrokken ze. Sija bleef verslagen achter en kon er het eerste uur nog niet toe komen naar haar ouderlijk huis terug te gaan.

Die nacht schoot ze een paar maal angstig wakker uit onrustige dromen, waarin Henk haar keer op keer vertelde dat hij het allemaal beter wist dan zichzelf. De volgende morgen stond ze moe en neerslachtig op, maar ze besloot dat Henk het niet waard was dat ze zich nog langer door hem in de put liet duwen, dus vermande ze zich en na een lange douche en een stevig ontbijt voelde ze zich weer een stuk beter. Even later ging ze samen met haar vader naar de doe-het-zelfmarkt om uit een aanbieding de benodigde hoeveelheid laminaat aan te schaffen. Het werd een drukke dag en het werk viel haar niet mee, maar halverwege de middag uitte haar vader de woorden die ze het meest vreesde. Er volgde een nieuwe lofzang op die aardige kerel die dolgraag met haar wilde trouwen en die zij om onbegrijpelijke redenen aan de kant had gezet. Het

kostte haar moeite om er niet op te reageren, maar als ze ertegen inging, kwamen er alleen maar nieuwe pogingen om de verbroken relatie te lijmen. Het meest pijnlijk was dat haar ouders maar niet wilden begrijpen dat Henk haar ongelooflijk veel pijn had gedaan, en die opstelling bezorgde haar alleen nog maar meer pijn. Ze zuchtte ervan en probeerde door hard werken zich beter te gaan voelen.

Twee dagen later werden de nieuwe meubelen geleverd. Gelukkig was alles in orde, want het tegendeel gebeurde tegenwoordig maar al te vaak. Toen ze alles had neergezet, begon het erop te lijken. Ze belde haar vader op, die prompt drie keer op en neer reed om de ingepakte dozen te brengen. Ineens kwam er rust over haar. Nu had ze een thuis, van haarzelf alleen, en ze hoefde zich door niemand meer de les te laten lezen over hoe ze wilde leven. Intens tevreden pakte ze haar eigen spullen uit, waardoor het huis meteen een thuis werd. In een opwelling besloot ze er maar meteen te blijven slapen. Ze belde haar moeder op of die ook wilde komen. Ze konden wat te eten halen bij de Chinees en gezamenlijk in haar nieuwe huis de maaltijd gebruiken. Gelukkig kwam ze en praatten haar ouders niet één keer over Henk.

Toen ze anderhalf uur later weer weg waren, keek Sija met een nadenkende blik in haar ogen om zich heen. Voor het eerst van haar leven had ze een eigen huis, dat ze had ingericht zoals zij het wilde, besliste ze over haar eigen leven. Ze voelde zich vrij en blij, neuriënd ging ze naar de supermarkt om vlak voor sluitingstijd haar eerste boodschappen te halen zonder dat Henk over haar schouder meekeek of ze niet te veel uitgaf.

Twee dagen later was het zaterdag. Haar vrije weken zaten erop en maandag moest ze weer aan het werk. Ze ruimde op, deed voor het eerst haar eigen was in de mooie machine die ze bij wijze van verrassing cadeau had gekregen van pa en ma, en ging daarna opnieuw naar de supermarkt om zo'n beetje voor de hele week

boodschappen in te slaan. Neuriënd legde ze een krant in haar karretje. Een andere krant dan het landelijke ochtendblad waarop ze een abonnement had genomen, omdat ze niets zo plezierig vond om de dag kalm te beginnen dan als met een beker koffie en een kwartiertje rust om de krant te lezen. Uiteindelijk moest een mens bijblijven.

Nog steeds in een opperbeste stemming ruimde ze haar inkopen op, vertrok toen weer om naar de kapper te gaan voor een broodnodige knipbeurt en keek daarna nog even om de hoek bij haar favoriete kledingboetiekje. Ze kocht een leuk zomerjurkje met een blouse erbij, die ze tevens als jasje kon dragen en ook apart op een lange broek met een hemdje eronder. Heerlijk om zoiets te kunnen kopen zonder zure opmerkingen te krijgen, bedacht ze, en tegelijkertijd stelde ze tot haar verwondering vast dat ze zich min of meer schuldig voelde nu ze geld voor zichzelf uitgaf. Om dat nare gevoel weer kwijt te raken, dook ze thuis gretig met haar neus in de krant.

Ze had er nooit eerder aan gedacht, maar op die dag viel haar oog op een lange rij contactadvertenties, die in de zaterdageditie van sommige kranten elke week door veel alleenstaande mensen worden uitgespeld. Ze kreeg er een raar gevoel bij, toen ze ze begon te lezen. Je moest toch wel erg omhoogzitten als je zo'n advertentie zette, peinsde ze. Toen drong het tot haar door dat dat een gedachte vol vooroordelen was. Veel mensen waren immers alleen tegen wil en dank en na verloop van tijd werden ze wanhopig, omdat het hun maar niet lukte iemand te vinden om die ongewilde eenzaamheid te verdrijven. Ja, er waren meer alleenstaanden dan ooit, en de eenzaamheid was navenant toegenomen en werd nog versterkt door het kleiner worden en uiteenvallen van familiekringen.

Was ze zelf eenzaam? Peinzend schoof ze de krant van zich af. Nee, dat niet, besefte ze in alle eerlijkheid. Haar verbroken relatie lag nog te kort achter haar om iets anders te voelen dan

opluchting dat de beklemmende situatie voorbij was, dat ze eindelijk weer aan zichzelf toekwam. Aan de toekomst had ze nog niet gedacht, maar nu deed ze dat. Wilde ze wel alleen blijven? Ze was uiteindelijk zevenentwintig, ze had een paar oppervlakkige vriendinnen, geen echte hartsvriendin. Die vriendinnen hadden allemaal een relatie. Ze woonden samen en een enkeling was getrouwd. Een verwachtte haar eerste kind. Ja, kinderen, die wilde ze graag, dat was immers met Henk doorlopend een punt van discussie geweest. Maar zou het ooit nog zover komen, nu ze van plan was een poos alleen te blijven? En stel, dat ze over een tijd iemand tegenkwam met wie ze een nieuwe relatie aan wilde gaan, dan moesten ze elkaar toch eerst goed leren kennen. Zo gauw zou ze een man niet meer vertrouwen, na wat ze met Henk had meegemaakt. Was ze dan intussen niet te oud geworden? Het mocht dan gewoonte zijn geworden, dat vrouwen op steeds latere leeftijd hun eerste kind kregen, maar was dat wel goed? Als je vijftig was, vond je het waarschijnlijk minder geslaagd nog volop in de veeleisende opvoeding te zitten. Was het vroeger niet beter, toen vrouwen jonger kinderen kregen? Biologisch gezien was dat beslist zo, maar verder? Ze herinnerde zich hoe haar moeder altijd zei blij te zijn jong te kunnen zijn met haar kinderen en ma had gelijk. Haar verdriet dat er na de twee zoons en Sija nog twee miskramen waren gevolgd en er nooit meer kinderen gekomen waren, had ze ten slotte overwonnen. Samen met haar drietal had ze altijd leuke dingen gedaan. Ma was een van die moeders geweest die er altijd voor te porren waren om mee te gaan met schoolreisjes, ze was meegegaan naar tennisles, had altijd klaargezet met de theepot als ze uit school kwamen en vriendjes en vriendinnetjes waren altijd welkom om te spelen, mee te eten of zelfs te blijven slapen. Sija en haar broers hadden een heerlijke jeugd gehad. Haar moeder had er nooit behoefte aan gehad om te gaan werken. Ze deed vrijwilligerswerk en verkondigde altijd opgewekt dat vrijwilligers harder dan ooit nodig waren in tijden dat iedereen zo nodig

betaald werk moest doen en carrière wilde maken. Er waren zo veel dingen waar nooit geld voor was en waar vrijwilligers daarom niet gemist konden worden.

Voor het eerst van haar leven las Sija de hele rij advertenties door en in stilte verwonderde ze zich. Mannen die overduidelijk alleen iemand zochten voor in bed, maar ook de magere regeltjes waar de triestheid van het bestaan in doorsijpelde. Hoe moest je je voelen, eer je overging tot zo'n stap? Haar verbazing maakte ongemerkt plaats voor nieuwsgierigheid. En toen deed ze in een opwelling ineens iets, waar ze nooit eerder aan gedacht had. Ze schreef een brief en voor ze in de gelegenheid zou zijn om gewoon nuchter na te denken liep ze naar de brievenbus en postte hem.

Nog voor ze thuis was, had ze spijt van haar impulsieve daad. Waar was ze nu helemaal aan begonnen? Ze wilde immers juist een tijd alleen blijven? Of wilde ze misschien aan Henk bewijzen dat ze best iemand anders kon krijgen?

Dat was een pijnlijke gedachte, die haar er tevens van bewust maakte wat een grote invloed het op je had, als je een partner had die je steeds opnieuw naar beneden haalde. Het tastte je zelfvertrouwen aan tot er niets meer van over was. Ze was ten slotte gaan denken wat hij haar wilde laten geloven: dat ze blij mocht zijn dat er nog iemand was die haar wilde hebben, namelijk hij. Sija haalde diep adem. Nu ja, ze had impulsief gehandeld en hoorde je niet vaak, dat er nooit gereageerd werd op zo'n brief? Ze had immers niet eens een fotootje bijgesloten, hoewel dat toch gebruikelijk scheen te zijn als ze de advertenties doorlas.

Met een klap sloeg ze de krant dicht en meteen deed ze alles in de doos met oud papier. Weg ermee. Ze was alleen en wilde dat voorlopig blijven, ze genoot van haar nieuwe huis en ging snel weer aan het werk. Ze volgde sinds twee weken een fijne vervolgcursus, waarbij ze leerde hoe ze mensen deskundig moest masseren. Een jaar geleden had ze puur uit interesse een beginnerscursus gevolgd, die werd gegeven door een goede fysiotherapeute en

voornamelijk was bedoeld voor partners van mensen met spierklachten. Sindsdien masseerde ze haar moeder regelmatig, die last had van verkrampete nek- en schouderpijnen, volgens haar dokter veroorzaakt door een te zware boezem bij een tenger lichaam. Van een operatieve ingreep wilde ze niet weten, bang als ma was voor ziekenhuizen en alles wat daarbij hoorde. Door haar was ze zomaar zonder reden aan die vervolgcursus begonnen, gewoon omdat het haar een prettige bezigheid leek ook andere mensen met klachten te masseren. Een enkele keer deed ze dat ook in het verzorgingshuis, meestal collegaatjes die spanningen hadden die ze niet kwijt konden. Volgens enkele had ze werkelijk gouden handen en moest ze er meer mee gaan doen. Sija dacht daar wel eens over, maar opnieuw was het Henk, die haar ervan afgehouden had, omdat ze volgens hem met dergelijke flauwekul nu eenmaal geen droog brood kon verdienen en ze dus haar tijd beter kon besteden aan iets wat daadwerkelijk iets opleverde. Dat sommige dingen een waardevoller resultaat gaven dan enkel geld, was iets wat hij voor apekool versleet en waarover zij door de tijd heen was gaan zwijgen. Vreemd, dat ze ineens beseftte hoe groot de invloed van haar vroegere vriend op haar leven was geweest. Wat was ze blij, dat ze uiteindelijk de moed had gevonden bij hem weg te gaan, voor hij haar zo klein had gemaakt dat ze dat niet meer durfde!

De rest van het weekeinde bracht ze door met aangenaam nietsdoen, een wandelingetje maken en een mooi boek lezen.

Maandagmorgen werd ze opgewekt wakker. Ze had er zin in om aan het werk te gaan. Neuriënd stapte ze op haar fiets, want het was slechts een klein eindje van haar huis in het oude centrum naar het verzorgingshuis aan de rand van een nieuwbouwwijk. Het was of ze in een warm bad van hartelijkheid stapte, bedacht ze een uurtje later. Haar collega's hadden haar gemist, om het contact maar zeker ook om het werk, want er waren hier altijd handen tekort. De oude mensen hadden haar gemist om haar vrolijkheid,

haar rappe tempo van werken en de manier waarop ze altijd de mogelijkheid vond voor een kort persoonlijk praatje tussendoor. Het was net na de middagpauze toen ze bij mevrouw Hoekstra, de directrice, geroepen werd, wat haar bevreesdde. Even was ze bang. Stel, dat ze ontslagen zou worden omdat ze niet goed genoeg was voor haar werk, piekerde ze. Meteen daarop dacht ze: Henk! Weg ermee! Ik doe mijn werk goed en daarmee is de kous af.

Ze werd niet geroepen om haar werk. Ze werd door de directrice aangesproken, omdat die zich had vertild en een pijnlijke plek in haar lendenen had. Nu ze al urenlang aan het werk was, kon ze niet meer op of neer van de pijn en ze had horen vertellen dat Sija zo goed kon masseren. Zou ze misschien...?

Vijf minuten later lag de directrice op bed in een van de logeerkamertjes die ze hadden voor familieleden die soms bleven slapen als ze van ver kwamen of als er iemand ziek was.

‘Je zou er iets mee moeten gaan doen,’ verzuchtte de ander na een paar minuten. ‘Dit voelt echt fantastisch aan.’

‘Ik doe het graag. Het is eigenlijk een soort hobby van me, maar om het professioneel te doen, daar ben ik nog niet goed genoeg voor.’

‘Dat denk je maar. Je hebt het in je vingers en volgens mij is dat meer dan een ander met tien cursussen kan leren. Mag ik je een voorstel doen? Wil je niet wat personeelsleden behandelen tijdens je werkuren? Ik bedoel maar, ik las laatst een artikel over massages tijdens kantooruren, die ertoe zouden bijdragen dat mensen meer werk uit hun handen laten komen in plaats van minder, ondanks dat er een twintigtal kostbare werkminuten verloren gaan. Bij dat artikel stond een foto van iemand op een massagestoel. Heb jij er ook zo een?’

‘O nee, die zijn nogal prijzig.’

‘Denk er eens over. We zouden je een vergoeding kunnen geven, zodat je de aanschaf van zo’n stoel langzaamaan terugverdiend.